

การสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย สำหรับผู้ใช้ภาษามลายูถิ่น เป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองโดยใช้กลยุทธศาสตร์

A Construction of a Pattern Drill in Thai Language Final Sound Pronunciation for Local Malay Native Speakers Using Thai as a Second Language

วันชัย แก้วหนูนวล¹

Wanchai Kaewnunual¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยในการอ่านออกเสียงของผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง 2. เพื่อสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ให้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธศาสตร์ และ 3. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย สำหรับผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามเกณฑ์ $E_1/E_2 = 90/90$ กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวราชนครินทร์ ปีการศึกษา 2560 โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จากผู้ที่มีคะแนนการทดสอบอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้ายในภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไม่ถึงร้อยละ 60 ซึ่งมีจำนวน 30 คน

ผลการวิจัยพบว่าการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยในการอ่านออกเสียงของผู้ให้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีการแปรของเสียง 2 แบบ คือ แบบที่ 1 การแปรเป็นหน่วยเสียงอื่น มี 6 หน่วยเสียง คือ หน่วยเสียง [-k] แปรเป็นหน่วยเสียง [-t] และ [-b] หน่วยเสียง [-ŋ] แปรเป็นหน่วยเสียง [-m] และหน่วยเสียง [-n] หน่วยเสียง [-t] แปรเป็นหน่วยเสียง [-k] หน่วยเสียง [-n] แปรเป็นหน่วยเสียง [-ŋ] หน่วยเสียง [-b] แปรเป็นหน่วยเสียง [-k] หน่วยเสียง [-m] แปรเป็นหน่วยเสียง [-ŋ] ส่วนหน่วยเสียง [-j] และ [-w] ไม่พบการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายในกลุ่มคำที่ทดสอบ แต่จะพบการแปรของเสียงพยัญชนะต้นและวรรณยุกต์ แบบที่ 2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย มี 4 แบบ คือ ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย เปลี่ยนเสียงสระเสียงสั้นให้เป็นสระเสียงยาว ออกเสียงเป็นคำอื่น และออกเสียงเป็น 2 พยางค์ และประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย สำหรับผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธศาสตร์ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $E_1/E_2 = 90.54/90.66$ ซึ่งเหมาะสมที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยได้

คำสำคัญ: การแปร, การออกเสียง, เสียงพยัญชนะท้าย, กลยุทธศาสตร์

¹คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวราชนครินทร์

¹Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University

Abstract

The objectives of this study were 1) to examine the variation of Thai language final sound pronunciation of local Malay native speakers using Thai as a second language, 2) to create a pattern drill in the Thai language final sound pronunciation for the local Malay native speakers using Thai as the second language, based on phonetic correction strategies, and 3) to find out the effectiveness of the drill rested on $E_1/E_2 = 90/90$ standard. The samples of this study were 30 first-year students, whose quiz s results were less than 60%, majoring in accounting, Faculty of Management Science, Princess of Naradhiwas University, academic year 2017. The samples were chosen by using purposive sampling.

The results of this study revealed that there were two kinds of variation of the Thai final sound pronunciation of the local Malay native speakers using Thai as the second language. One of the two kinds of the variation was that 1) the variation into other final sounds including six final sounds which consisted of i) phoneme [k] changes into phonemes [t] and [b], ii) phoneme [-ŋ] changes into phonemes [m] and [n], iii) phoneme [t] changes into phoneme [k], iv) phoneme [n] changes into [-ŋ], v) phoneme [b] changes into [k], and vi) phoneme [ŋ] changes into phoneme [-ŋ]. However, phoneme [j] and [w] in the position of final sounds have not been changed, there were some changes in the position of initial sounds and tones. Additionally, the other one was that there four types of the omission of the final sounds including i) the omission of the final sounds, ii) changing the short vowel sounds into the long ones, iii) pronouncing different sounds, and iv) pronouncing the final sounds into two different syllables. Furthermore, the pattern drill in Thai final sound pronunciation for local Malay native speakers using Thai as the second language based on the phonetic correction strategies was effective $E_1/E_2 = 90.45/90.66$, which can be used to solve Thai final sound pronunciation problems.

Keywords: Variation, Pronunciation, Final Consonant Sounds, Phonetic Correction Strategies

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสาร เพื่อถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ อารมณ์ และความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ให้ผู้อื่นทราบ ทุกชาติทุกภาษาต่างก็มีภาษาเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันของคนในชาติ

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นไทย แสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่ได้สร้างสรรค์ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ การติดต่อสื่อสาร และการดำเนินชีวิต นอกจากนี้ภาษายังเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของคน เพื่อสร้างความรัก ความสามัคคี และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนในชาติ ดังข้อความตอนหนึ่งในพระราชนิพนธ์เรื่องความเป็นชาติในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ความว่า "ภาษาเป็นเครื่องผูกพันมนุษย์ต่อมนุษย์แน่นแฟ้นยิ่งกว่าสิ่งอื่น และไม่มีสิ่งใดจะทำให้คนรู้สึกเป็นพวกเดียวกันหรือแนบเนียนยิ่งไปกว่าพูดภาษาเดียวกัน รัฐบาลทั้งปวงย่อมรู้สึกในข้อนี้อยู่ดี เพราะฉะนั้นรัฐบาลใดที่ต้องปกครองชนต่างชาติต่างภาษาจึงต้องพยายามตั้งโรงเรียนและออกบัญญัติบังคับให้ชนต่างชาติต่างภาษาเรียนภาษาของผู้ปกครอง...แต่ถ้ายังจัดการแปลงภาษาไม่สำเร็จอยู่ตราบใด ก็แปลว่าผู้พูดภาษากับผู้ปกครองนั้นยังไม่เชื่ออยู่ตราบนั่น และยังเรียกว่าเป็นชาติเดียวกันกับมหาชนพื้นเมืองไม่ได้อยู่ตราบนั่น" (อมรรัตน์ เทพกำปนาท, 2548)

สอดคล้องกับพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชบรมนาถบพิตรที่ทรงเห็นถึงความสำคัญของภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาของชาติไทย ความว่า "ภาษาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ...ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเองต้องหวงแหน..." และ "เราโชคดีที่มีภาษาของเราเองแต่โบราณ จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องรักษาไว้" (สมศักดิ์ ทองช่วย, 2561) และกองเทพ เคลือบพินิจกุล (2542) กล่าวว่า "ถ้าชนชาติใดรักภาษาของตนเองให้บริสุทธิ์ก็ได้ชื่อว่ารักษาความเป็นชาติไว้ได้" ดังนั้นการธำรงรักษาและใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่คนไทยทุกคนไม่ว่าจะมีบรรพบุรุษมาจากเชื้อชาติศาสนาใดจะต้องเรียนรู้ให้แตกฉานและร่วมกันอนุรักษ์ภาษาไทยให้คงอยู่สืบไป

ปัจจุบันผู้ใช้ภาษาไทยจำนวนมากใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะผู้ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะให้ผู้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองฝึกฝนและเรียนรู้การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องทั้งการพูด การอ่าน และการเขียน เนื่องจากบุคคลเหล่านี้ไม่คุ้นชินกับลักษณะและวัฒนธรรมภาษาของไทย เพราะไม่ได้ใช้ภาษาไทยมาแต่กำเนิด เมื่อมาเรียนรู้ภาษาไทยและวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย อาจจะไม่เข้าใจภาษาไทยและวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยอย่างแท้จริง ดังที่นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2551) กล่าวถึงปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน สรุปได้ว่า นักเรียนชาวจีนไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะหรือสระบางเสียงที่ไม่มีในภาษาจีนได้ ยกตัวอย่างเช่น คำว่า [บางที] ออกเสียงเป็น [ป่างที] คำว่า [หวังว่า] ออกเสียงเป็น [หวางว่า] คำว่า [ดีใจ] ออกเสียงเป็น [ดีจาย] ทั้งนี้ "เนื่องจากการแทรกแซงของภาษาแม่มีอิทธิพลต่อภาษาต่างประเทศ" (Williams, 2535) สอดคล้องกับ หวันท์ วัน พุก (2546) พบว่า "ผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจน เนื่องจากลักษณะของเสียงภาษาไทยมาตรฐานบางเสียงไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ผู้เรียนจึงเอาลักษณะทางเสียงในภาษาเวียดนามที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยเข้ามาแทรกแซงเมื่อใช้ภาษาไทย" สอดคล้องกับธีราภรณ์ พลายเล็ก (2555) ได้ศึกษาเรื่องเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของนักศึกษาไทย สรุปได้ว่า มีเสียง [θ], [ð], [r], [z], [l] ซึ่งเป็นเสียงที่มีปัญหาในการออกเสียงของนักเรียนไทย และจันทน์ กัดโท (2554) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1 พบว่า "นักเรียนมีปัญหาการออกเสียง [-st], [-ts] และ [r]" เนื่องจากเป็นเสียงที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าไม่ว่าผู้ใช้ภาษาใดเป็นภาษาที่หนึ่ง เมื่อมาเรียนรู้ภาษาที่สองจะมีปัญหาด้านการใช้ภาษา กล่าวคือ ผู้เรียนไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษา ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ทั้งการพูด การอ่าน และการเขียน ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการสื่อสารและอาจมีผลกระทบต่อความมั่นคงหรือความรู้สึกในความเป็นชาติตามมา

สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย คือ ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส เป็นกลุ่มจังหวัดที่มีผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง "ประมาณร้อยละ 80-85" (กามารุดดิน อีสายะ, 2553) ส่งผลให้บุคคลที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาหลักในพื้นที่ดังกล่าว "ขาดทักษะด้านการใช้ภาษาไทย เมื่อจะใช้ภาษาไทยก็ไม่มีความมั่นใจ และใช้ไม่ถูกต้อง" (เรชา ชูสุวรรณ, 2552) และยิ่งกล่าวไว้สรุปได้ว่า สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ยังมีผู้อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ รวมทั้งไม่สามารถพูดภาษาไทยได้อีกจำนวนมาก ซึ่งเป็นข้อจำกัดทางด้านสังคมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทย โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียน ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะของภาษาไทยกับมลายูถิ่นที่นักเรียนใช้ในการพูดและภาษาอาหรับที่นักเรียนต้องเรียนทั้งอ่านและเขียนมีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ทั้งในลักษณะโครงสร้างทางภาษา รูปและเสียงพยัญชนะ สำเนียงการพูด การออกเสียงคำหรือประโยค การออกเสียงในการพูดภาษามลายูถิ่นแตกต่างกับเสียงในภาษาไทย ทำให้ออกเสียงไม่ชัดการพูดหรืออ่านออกเสียงไม่ชัด ส่งผลต่อการเขียนที่ถูกต้องด้วย เช่น คำว่า กิน นักเรียนจะออกเสียง กิง และเขียน กิง ด้วย

ภาษามลายูและภาษาไทยมีลักษณะทางภาษาที่แตกต่างกัน ภาษาไทยเป็นภาษาตระกูลไท (สาหรานุกรมไทยสำหรับเยาวชน, 2539) ส่วนภาษามลายู "จัดอยู่ในตระกูลภาษาออสโตรเนเซีย (Austronesia) หรือมาลาโยโปลิเนเซีย (Malayo-Polynesia) และเป็นภาษาย่อยซึ่งจัดอยู่ในสาขาภาษาหมู่เกาะมาลายู (Bahasa Nusantara)" (กามารุดดิน อีสายะ, 2553)

จากการศึกษาและประสบการณ์การสอนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้พบว่าผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นปาตานีเป็นภาษาที่หนึ่ง และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีปัญหาด้านการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทย ดังที่ สุภา วัชรสุหม (2555) วิจัยพบว่า "อุปสรรคสำคัญของคนที่พูดภาษามลายูถิ่นปาตานี คือ เสียงวรรณยุกต์และเสียงตัวสะกดในภาษาไทย" โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยัญชนะท้ายในภาษาไทย เนื่องจาก "พยัญชนะต้นภาษามลายูถิ่นปาตานี มีเพียง 3 หน่วยเสียงที่ปรากฏเป็น พยัญชนะสะกด ได้แก่ /ʔ/, /h/, /ŋ/" (กามรุดดิน อีสาเยะ, 2553) ดังนั้นเสียงพยัญชนะท้ายที่ไม่มีใช้ในภาษามลายูถิ่นปาตานี เช่น เสียง [-b], [-m], [-t], [-w], [-j] ฯลฯ จะเป็นเสียงพยัญชนะท้ายที่มีปัญหาในการออกเสียงสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาไทยเป็น ภาษาที่สอง ซึ่งอาจส่งผลให้การสื่อสารผิดพลาดหรือขาดประสิทธิภาพ ดังที่ ธฤตภณ สุวรรณรักษ์ (2549) กล่าวว่า "ถ้าผู้พูด ออกเสียงได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่วชัดเจน ก็จะทำให้การสื่อสารเป็นไปตามวัตถุประสงค์ แต่ถ้าออกเสียงไม่ชัดเจนหรือ ผิดเพี้ยนไปก็จะทำให้การสื่อความหมายผิดตามไปด้วย" และสมพงษ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์ (2548) กล่าวว่า "หลักการพื้นฐานที่ดี ประการหนึ่งของการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คือต้องพยายามให้ผู้เรียนออกเสียงให้ชัดและถูกต้องตั้งแต่เริ่มเรียน หากปล่อยไว้มันจะติดไปเรื่อยจนภายหลังแก้ไขได้ยาก"

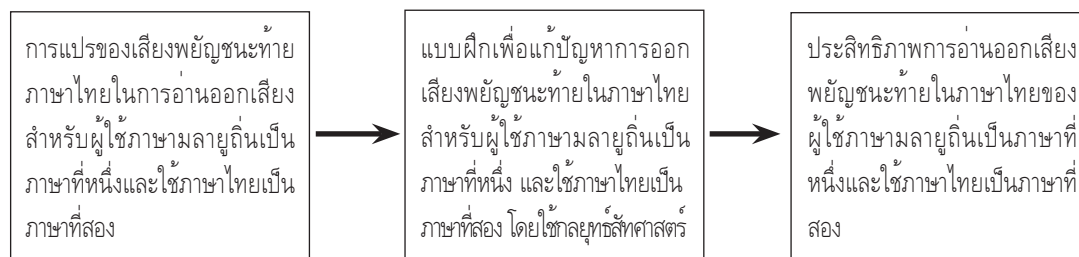
ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายในการอ่านออกเสียงภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่น เป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองว่ามีลักษณะการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายอย่างไร เพื่อนำองค์ความรู้ดังกล่าว มาพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทย สำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สหศาสตร์ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพ ตลอดจนมีความภูมิใจและมั่นใจ ในการใช้ภาษาไทย และใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยในการอ่านออกเสียงของผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและ ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
2. เพื่อสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย สำหรับผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สหศาสตร์
3. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย สำหรับผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษา ที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สหศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $E_1/E_2 = 90/90$

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดจากผลการวิจัยของ จีระประภา บุญพรหม (2553) เรื่องผลของการเสริมกลยุทธ์ สหศาสตร์ทางแก้ต่อพัฒนาการในการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาฝรั่งเศสของนักศึกษาไทย ผลการวิจัยของอภากรณ์ ดิษฐเล็ก (2556) เรื่องการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน: กรณี ศึกษาที่นักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน และบทความวิจัยของ นวพลพิทย์ เพิ่มเกษร (2556) เรื่องภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ: แนวทางการจัดการเรียนการสอนระดับพื้นฐาน ผู้วิจัย จึงนำแนวคิดดังกล่าวประกอบกับแนวคิดทฤษฎีภาษาศาสตร์มาประยุกต์และออกแบบเป็นตัวแปรในการกรอบแนวคิดการวิจัยครั้งนี้ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวราชนครินทร์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 11-034-101 การใช้ภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 89 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวราชนครินทร์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 11-034-101 การใช้ภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จากผู้ที่มีคะแนนทดสอบการอ่านออกเสียงคำที่มีพยัญชนะท้ายในภาษาไทยไม่ถึงร้อยละ 60 ซึ่งมีจำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบการอ่านออกเสียงการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยในการอ่านออกเสียงของผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง หน่วยเสียงหรือมาตราละ 1 ชุด ประกอบด้วยคำพยางค์เดียว 20 คำต่อชุด รวม 8 หน่วยเสียง จำนวน 160 คำ ซึ่งใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน ประเมินความถูกต้องและเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) พบว่าแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องเฉลี่ย 0.97

2. แบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 8 หน่วยเสียง หน่วยเสียงละ 1 ชุดประกอบด้วย หน่วยเสียง [-k] หน่วยเสียง [-t] หน่วยเสียง [-b] หน่วยเสียง [-ŋ] หน่วยเสียง [-n] หน่วยเสียง [-m] หน่วยเสียง [-j] และหน่วยเสียง [-w] ประเมินความถูกต้องและเหมาะสม โดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) พบว่าแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องเฉลี่ย 0.97

3. แผนการสอนการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจำนวน 8 แผน แผนละ 1 หน่วยเสียง หน่วยเสียงละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง ประเมินความถูกต้องและเหมาะสม โดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) พบว่าแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องเฉลี่ย 0.89

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แบบทดสอบการอ่านออกเสียงการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยในการอ่านออกเสียงของผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1.1 ศึกษาคุณค่าเอกสาร ตำรา บทความทางวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สังเกตและสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยของผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1.2 ศึกษาคุณค่าเอกสาร ตำรา บทความทางวิชาการ และวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพยัญชนะท้ายในภาษามลายูถิ่น

1.3 ศึกษาคุณค่าวิธีการออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยตามหลักสัทศาสตร์ จากเอกสาร ตำรา บทความทางวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.4 ดำเนินการสร้างแบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย จำนวน 8 ชุด ชุดละ 1 หน่วยเสียง ประกอบด้วยคำพยางค์เดียว 25 คำ จำนวน 8 หน่วยเสียง รวม 200 คำ โดยเลือกเฉพาะคำพยางค์เดียวที่ผู้วิจัยมักพบข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงของนักศึกษาและจากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ

1.5 นำแบบทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน พิจารณาความถูกต้องและเหมาะสม โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) และนำแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาความถูกต้องและเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ และคัดเลือกค่าที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 หน่วยเสียงละ 20 คำ รวม 160 คำ และให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาอีกครั้ง

1.6 นำแบบทดสอบที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปใช้ทดสอบกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน เพื่อปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง และนำไปทดสอบกับกลุ่มประชากร ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 11-034-101 การใช้ภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 89 คน เพื่อหากลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สัทศาสตร์

2.1 ศึกษาคุณค่าลักษณะสำคัญ ความเหมือนและความแตกต่างของภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นปาตานีจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ

2.2 ศึกษาคุณค่าและวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยของผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นปาตานีเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2.3 สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สัทศาสตร์ จำนวน 8 ชุด โดยปรับปรุงจากแนวทางของ จิรประภา บุญพรหม (2553) อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก (2556) นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2556) และทฤษฎีสัทศาสตร์ ประกอบด้วย

กลยุทธ์ที่ 1 การจำรูปสัทอักษรหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

กลยุทธ์ที่ 2 การฟังเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายจากโปรแกรมการออกเสียง

กลยุทธ์ที่ 3 การสังเกตรูปปากและตำแหน่งลิ้นในการออกเสียง

กลยุทธ์ที่ 4 การฝึกใช้รูปปาก และการวางตำแหน่งลิ้นในการออกเสียง

กลยุทธ์ที่ 5 การกำกวม การปล่อยลม การฝึกยืดเสียง และการเลียนเสียง

กลยุทธ์ที่ 6 การฝึกอ่านออกเสียงคำซ้ำๆ ควบคู่การใช้โปรแกรมการออกเสียง

2.4 นำแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน พิจารณาความถูกต้องและเหมาะสม และวิเคราะห์หาค่า

ดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence)

2.5 นำแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยมาปรับปรุงแก้ไข และให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาอีกครั้ง

2.6 นำแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. แผนการสอนการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สหศาสตร์

3.1 ศึกษาวิธีการจัดทำแผนการสอนจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่างๆ

3.2 ดำเนินการจัดทำแผนการสอนการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สหศาสตร์ จำนวน 8 แผน โดยแบ่งออกเป็นหน่วยเสียงละ 1 แผน

3.3 นำแผนการสอนการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สหศาสตร์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน พิจารณาความถูกต้องและเหมาะสม และวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไข และให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาอีกครั้ง

3.4 นำแผนการสอนการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สหศาสตร์ ที่ผ่านการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ และเลือกแผนการสอนที่ 1 หน่วยเสียง [-k] ไปทดลองสอนกับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3.5 ดำเนินการสอนการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สหศาสตร์ วันละ 1 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมจำนวน 16 ชั่วโมง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่ผ่านการพิจารณาความถูกต้องและเหมาะสมแล้วไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาสาขาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวราชนครินทร์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 11-034-101 การใช้ภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 89 คน

2. วิเคราะห์ผลคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาสาขาการบัญชี ทั้ง 89 คน เพื่อจัดลำดับคะแนนจากคะแนนต่ำสุดไปหาคะแนนสูงสุด โดยเลือกผู้ที่มีคะแนนการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยไม่ถึงร้อยละ 60 ซึ่งมีจำนวน 30 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. ดำเนินการใช้แผนการสอนควบคู่กับแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สหศาสตร์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาระหว่างเรียน และทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบ

ก่อนเรียนที่ใช้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

5. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนและผลการทดสอบหลังเรียนโดยใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $E_1/E_2 = 90/90$ ของชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556)

ผลการวิจัย

1. การศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยในการอ่านออกเสียงของผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

การศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยในการอ่านออกเสียงของผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จากจำนวนคำที่ใช้เป็นแบบทดสอบทั้งหมด 160 คำ ปรากฏผลดังนี้

1.1 หน่วยเสียง [-k] มีการแปรของเสียง 2 แบบ ดังนี้

1.1.1 แปรเป็นเสียงพยัญชนะท้ายอื่น

1.1.1.1 แปรเป็นเสียง [-t] เช่น [หก] เป็น [หต], [จวก] เป็น [จวด], [ลูก] เป็น [ลูต], [ตัก] เป็น [ตัต], [ลูก] เป็น [ลูต], [เรียว] เป็น [เรียด]

1.1.1.2 แปรเป็นเสียง [-b] เช่น [หก] เป็น [หบ]

1.1.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย

1.1.2.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย เช่น [ผัก] เป็น [พะ], [รัก] เป็น [ระ], [หนัก] เป็น [หนะ], [สุก] เป็น [สุ], [เล็ก] เป็น [ละ], [จิก] เป็น [จิ]

1.1.2.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายและเปลี่ยนเสียงสระเสียงยาวให้เป็นสระเสียงสั้น เช่น [แยก] เป็น [แยะ], [บาว] เป็น [บ๊วะ], [ดก] เป็น [โดะ], [เปลือก] เป็น [เปลือะ], [ปลุก] เป็น [ปลุ], [หมวก] เป็น [หมวะ]

1.1.2.3 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายและเปลี่ยนเป็นเสียงอื่น เช่น [พวก] เป็น [พะะ]

1.1.2.4 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายและออกเสียงเป็นสองพยางค์ เช่น [ปลุก] เป็น [ปลุ-อุ]

1.2 หน่วยเสียง [-ŋ] มีการแปรของเสียง 1 แบบ ดังนี้

1.2.1 แปรเป็นเสียงพยัญชนะท้ายอื่น

1.2.1.1 แปรเป็นเสียง [-m] เช่น [ตรง] เป็น [ตรม], [หนึ่ง] เป็น [หนึ่งึ่ม], [สอง] เป็น [สอม], [โง่ง] เป็น [โโกม]

1.2.1.2 แปรเป็นเสียง [-n] เช่น [พัง] เป็น [พั่น], [เสียง] เป็น [เลี่ยน], [ร้อง] เป็น [ร๋อน], [โง่ง] เป็น [โง่น], [ฝั่ง] เป็น [ฝั่น], [ฝูง] เป็น [ฝุ่น] เป็นต้น

ข้อสังเกต บางคำจะแปรได้ทั้งเสียง [-m] และเสียง [-n] เช่น [หนึ่ง] อาจแปรเป็นเสียง [หนึ่งึ่ม] หรือ [หนึ่งึ่น], [ตรง] อาจแปรเป็นเสียง [ตรม] หรือ [ตรน]

1.3 หน่วยเสียง [-t] มีการแปรของเสียง 2 แบบ ดังนี้

1.3.1 แปรเป็นเสียงพยัญชนะท้ายอื่น เช่น

1.3.1.1 แปรเป็นเสียง [-k] เช่น [มิด] เป็น [มิก], [เสร็จ] เป็น [เล็ก], [ผัด] เป็น [ผัก], [สวด] เป็น [สวก], [โดด] เป็น [โดก], [ขาด] เป็น [บก]

1.3.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย เช่น

1.3.2.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย เช่น [เจ็ด] เป็น [เจะ], [ลด] เป็น [โละ], [พิษ] เป็น [พิ], [ชุด] เป็น [ชุ], [มัด] เป็น [มะ], [ยึด] เป็น [ยี่]

1.3.2.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายและเปลี่ยนเสียงสระเสียงยาวให้เป็นสระเสียงสั้น เช่น [เลือด] เป็น [เลื้อะ], [เกิด] เป็น [เกอะ], [ปวด] เป็น [ปั๊วะ], [วาด] เป็น [วะ], [ชุด] เป็น [ชุ]

1.3.2.3 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายและออกเสียงเป็นสองพยางค์ เช่น [โสด] เป็น [โสะ-โอะ], [วาด] เป็น [วา-อะ], [ชุด] เป็น [สุ-อุ]

1.4 หน่วยเสียง [-n] มีการแปรของเสียง 1 แบบ กล่าวคือ แปรเป็นเสียงพยัญชนะท้ายอื่น คือ แปรเป็นเสียง [-ŋ] เช่น [ร้อน] เป็น [ร็อง], [ทัน] เป็น [ทัง], [บน] เป็น [บง], [เพื่อน] เป็น [เพ็อง], [ควร] เป็น [ควง], [เทียน] เป็น [เทียง]

1.5 หน่วยเสียง [-b] มีการแปรของเสียง 2 แบบ ดังนี้

1.5.1 แปรเป็นเสียงพยัญชนะท้ายอื่น เช่น

1.5.1.1 แปรเป็นเสียง [-k] เช่น [สับ] เป็น [สีก], [โลก] เป็น [โลก]

1.5.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย เช่น

1.5.2.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย เช่น [เจ็บ] เป็น [เจ้], [จับ] เป็น [จะ], [เล็บ] เป็น [เละ], [ลิบ] เป็น [ลิ]

1.5.2.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายและเปลี่ยนเสียงสระเสียงยาวให้เป็นสระเสียงสั้น เช่น [แบบ] เป็น [แบะ], [ชอบ] เป็น [เซาะ], [เกือบ] เป็น [เกือะ], [เสฟ] เป็น [เสะ]

1.6 หน่วยเสียง [-m] มีการแปรของเสียง 1 แบบ กล่าวคือ แปรเป็นเสียงพยัญชนะท้ายอื่น คือ แปรเป็นเสียง [-ŋ] เช่น [สาม] เป็น [สาং], [กลุ่ม] เป็น [กลุ่่ง], [خم] เป็น [ขง], [เชื่อม] เป็น [เชื่อ่ง], [ยิ้ม] เป็น [ยี้่ง], [เทียม] เป็น [เที้ย่ง]

1.7 หน่วยเสียง [-j] ไม่พบการแปรของเสียงจากคำที่ทดสอบ แต่พบข้อสังเกตว่าจะมีการยัดเสียงสระให้ยาวขึ้น และออกเสียงพยัญชนะท้ายชัดเจนขึ้น ถึงแม้ว่าจะไม่มีรูปพยัญชนะปรากฏ เช่น [ไหม] เป็น [หมาย], [ไฟ] เป็น [ฟาย], [ไข่] เป็น [ข้าย], [ใส] เป็น [สาย]

1.8 หน่วยเสียง [-w] ไม่พบการแปรของเสียงจากคำที่ทดสอบ แต่พบข้อสังเกตว่าจะมีการแปรเสียงพยัญชนะต้นและเสียงวรรณยุกต์แทน เช่น [สาว] เป็น [ชาว], [หิว] เป็น [ฮิว], [นิว] เป็น [นีว]

2. ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ใช้งานหลายถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์ศาสตร์ ตามเกณฑ์ $E_1/E_2 = 90/90$

ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ใช้งานหลายถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์ศาสตร์ ตามเกณฑ์ $E_1/E_2 = 90/90$ ผลปรากฏว่า แบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ใช้งานหลายถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์ศาสตร์ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $E_1/E_2 = 90.54/ 90.66$ ดังตารางที่ 1-2

ตารางที่ 1 แสดงประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทย สำหรับผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์ศาสตร์ จำแนกตามชุดแบบฝึก

ชุดที่	เกณฑ์ 90/90	
	E ₁	E ₂
ชุดที่ 1 หน่วยเสียง [-k]	87.67	90.66
ชุดที่ 2 หน่วยเสียง [-ŋ]	90.33	
ชุดที่ 3 หน่วยเสียง [-t]	89.17	
ชุดที่ 4 หน่วยเสียง [-n]	90.67	
ชุดที่ 5 หน่วยเสียง [-b]	89.67	
ชุดที่ 6 หน่วยเสียง [-m]	90.33	
ชุดที่ 7 หน่วยเสียง [-j]	93.83	
ชุดที่ 8 หน่วยเสียง [-w]	92.67	
ค่าเฉลี่ย	90.54	90.66

ตารางที่ 2 แสดงประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทย สำหรับผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์ศาสตร์ โดยภาพรวม

ความสามารถในการอ่านออกเสียง	n	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	ค่าประสิทธิภาพ
ระหว่างเรียน	30	4,800	4,346	90.54
หลังเรียน	30	4,800	4,352	90.66

อภิปรายผล

1. การแปรของเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยในการอ่านออกเสียงของผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยพบว่ามีการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย 2 แบบ คือ การแปรเป็นเสียงพยัญชนะท้ายอื่นและไม่ออกเสียงเสียงพยัญชนะท้าย มีพยัญชนะท้ายสองหน่วยเสียงที่ไม่พบการแปรของเสียงจากคำที่ทดสอบคือ หน่วยเสียง [-j] และ [-w] เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการแปรเสียงพยัญชนะท้าย ผลปรากฏว่าการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายไม่มีความสัมพันธ์กัน สอดคล้องกับสุภา วัชรสุขุม (2555) พบว่า "พยัญชนะสะกดนักเรียนออกเสียงสับสนในระหว่างกลุ่มเดียวกันอย่างไม่เป็นระบบ" ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย คือ การแทรกแซงทางภาษา (interference) หรือการถ่ายโอนภาษา (language transfer) ซึ่งเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ (Mother Languages) โดย "ภาษาแม่ของผู้พูดมีอิทธิพลต่อภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่ผู้พูดเรียนรู้ภายหลัง ทำให้ผู้พูดใช้ภาษาที่สองได้ไม่เหมือนเจ้าของภาษา" (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2532) สำหรับภาษามลายูถิ่นปัตตานีพยัญชนะท้ายมีเพียงสามเสียง คือ [-ʔ] เป็นเสียงกัก เกิดที่เส้นเสียง ไม่พ่นลม จะปรากฏหลังคำเพื่อแสดงว่าเป็นเสียงสั้น [-h] เป็นเสียงเสียดแทรก เกิดที่เส้นเสียงไม่พ่นลม และ [-ŋ] เป็นเสียงนาสิก เกิดที่เพดานอ่อน ไม่พ่นลม ดังนั้นเมื่อออกเสียงจะออกเสียงตามพยัญชนะท้ายของภาษาแม่

เช่น การเชื่อมโยงเสียงไปสู่อีกเสียง [-ŋ] คือ [กลุ่ม] เป็น [กลุ่ม], [ชม] เป็น [ชง], [เชื่อม] เป็น [เชื่อง], [เหี่ยม] เป็น [เหียง] หรือ การลากเสียงให้เป็นสองพยางค์เช่น [นาค] เป็น [นา-อะ], [วาด] เป็น [วา-อะ], [สุด] เป็น [สุ-อุ] เนื่องจากคำพื้นฐานภาษามลายูถิ่นปาตานีส่วนใหญ่เป็นคำ 2 พยางค์ (Disyllabic Base Words) เป็นภาษาในตระกูลภาษาออสโตรนีเซียน เช่น [กาญ] (ไม้) มาแก (กิน) [บือลี] (ชื่อ) และความสั้นยาวของเสียงสระในภาษามลายูถิ่นปาตานีไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลง ดังนั้นเมื่ออ่านออกเสียงภาษาไทย นักศึกษาจะไม่ให้ความสำคัญกับความสั้นยาวของเสียงสระ เช่น [แยก] เป็น [แยะ], [บวก] เป็น [บัวะ], [เลือด] เป็น [เลือะ], [ปวด] เป็น [ปัวะ], [วาด] เป็น [วะ], [ชุด] เป็น [ชุ], [ชอบ] เป็น [เซาะ], [เกือบ] เป็น [เกือะ], [ไหม] เป็น [หมาย], [ไฟ] เป็น [ฟาย] เป็นต้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุภา วัชรสุหม (2555) พบว่านักเรียนนักศึกษาชาวไทยเชื้อสายมลายูมีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายสามารถแบ่งได้ 2 กลุ่มคือ กลุ่มเสียงกัก ได้แก่ กก กด กบ และกลุ่มเสียงนาสิก ได้แก่ กง กน กม ทั้งนี้เนื่องจากภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย 8 หน่วยเสียง ส่วนภาษามลายูถิ่นปาตานีมีเพียง 3 หน่วยเสียง ดังนั้นเมื่อออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยจึงเกิดความสับสน เช่นเดียวกับนิเาะ จาหลง (2560) ศึกษาเรื่องการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทยที่พูดภาษามลายูถิ่นปาตานีเป็นภาษาแม่พบว่าเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่กลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงได้ คือ เสียง [j], [g], [z] สันนิษฐานว่าอาจเกิดจากอิทธิพลเชิงบวกของภาษาแม่ที่มีเสียง [j], [g], [z] ส่วนเสียงพยัญชนะเดี่ยวที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่สามารถออกเสียงได้ คือ [tʃ], [ts], [ç], [ʃ], [ʒ] สันนิษฐานว่าอาจเกิดจากเสียงดังกล่าวไม่มีปรากฏในระบบเสียงภาษาแม่ ทำให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงใกล้เคียงซึ่งปรากฏในภาษาแม่แทน เช่น [s] แทน [ts], [h] แทน [ç], [f] แทน [ʃ] เป็นต้น และหิวนัท วัน พุก (2546) กล่าวว่า "ผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจน เนื่องจากลักษณะเสียงภาษาไทยมาตรฐานบางเสียงไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ผู้เรียนจึงนำลักษณะเสียงในภาษาเวียดนามที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยมาแทรกแซง เมื่อพูดภาษาไทย"

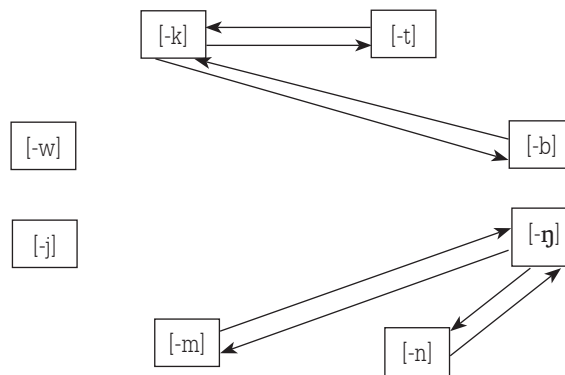
นอกจากนี้คำภาษาไทยที่คนมลายูถิ่นปาตานีนิยมไปใช้ในชีวิตประจำวัน และไม่ได้ออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำนั้นตามภาษาเดิมก็มีอิทธิพลต่อการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยด้วย เช่น คำว่า [พวก] เป็น [เฟาะ], [ชุด] เป็น [ชุ], [พรรค] เป็น [พะ] เป็นต้น ดังที่ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์ (2560) กล่าวว่า "ผู้เรียนแต่ละคนมักจะนำเอารูปแบบหรือความหมายในภาษาแม่ไปใช้กับภาษาที่ตนเรียน" ส่งผลให้เกิดความสับสนเมื่อนำไปใช้ในสถานการณ์จริง

2. ผลการทดสอบประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยของผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์สหศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่ามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 90.54/90.66 แสดงว่าแบบฝึกและการสอนออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทย โดยใช้กลยุทธ์สหศาสตร์ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและสามารถนำไปใช้เป็นรูปแบบการสอนออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทย สำหรับผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นปาตานีเป็นภาษาที่หนึ่งได้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย และภาษาอื่นๆ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้าย ผู้วิจัยได้รับคำแนะนำและการประเมินคุณภาพของแบบฝึกจากผู้เชี่ยวชาญ และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนมีการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดี โดยผู้วิจัยฝึกผู้เรียนตั้งแต่เริ่มต้น คือ ให้ผู้เรียนจำรูปสัญลักษณ์หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย ฟังและฝึกการออกเสียงทั้ง 8 หน่วยเสียงจากอาจารย์ผู้สอนและโปรแกรมควบคู่กับการฝึกวางตำแหน่งลิ้นและรูปร่างปาก การกักกันลม การปล่อยลม ซึ่งเป็นการฝึกจากระดับหน่วยเสียง(phoneme) สู่ระดับหน่วยคำ (morpheme) ดังที่ วุฒิ ภิณ อ้วน (2553) กล่าวว่า "ผู้เรียนควรฝึกฟังจนสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงได้ก่อน และตามด้วยวิธีการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องและชัดเจน" สอดคล้องกับ ลู เชน (2555) กล่าวว่า "การมีสัญลักษณ์กับการออกเสียงของสระ พยัญชนะ เสียงวรรณยุกต์ และคำศัพท์ภาษาไทยทำให้เด็กสามารถอ่านหน่วยเสียงและคำไทยได้ถูกต้องตามหลักสหศาสตร์" และผู้วิจัยให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงพยัญชนะท้ายที่มักพบปัญหาการออกเสียงบ่อยๆ และพยัญชนะท้ายที่ไม่มีใน

ภาษามลายูถิ่นปาตานีซ้ำ ๆ จนชำนาญ ดังผลการวิจัยของพิทรี บีดิง, บันลือ ถิ่นพังงา, และศิริรัตน์ สีนประจักษ์ผล (2556) พบว่า "หลังจากการใช้วิธีการอ่านซ้ำต่อทักษะการอ่านคล่อง คะแนนเฉลี่ยทั้งหมดของอัตราการอ่านครั้งสุดท้ายมีคะแนนสูงกว่าคะแนนการอ่านในครั้งแรก คะแนนเฉลี่ย 79.86 ต่อ 62.38 ตามลำดับ"

สรุป

1. การแปรของเสียงพยัญชนะท้ายภาษาไทยในการอ่านออกเสียงของผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีการแปรของเสียง 2 แบบ คือ แบบที่ 1 การแปรเป็นหน่วยเสียงอื่น มี 6 หน่วยเสียง คือ หน่วยเสียง [-k] แปรเป็นหน่วยเสียง [-t] และ [-b] หน่วยเสียง [-ŋ] แปรเป็นหน่วยเสียง [-m] และหน่วยเสียง [-n] หน่วยเสียง [-t] แปรเป็นหน่วยเสียง [-k] หน่วยเสียง [-n] แปรเป็นหน่วยเสียง [-ŋ] หน่วยเสียง [-b] แปรเป็นหน่วยเสียง [-k] หน่วยเสียง [-m] แปรเป็นหน่วยเสียง [-ŋ] ส่วนหน่วยเสียง [-j] และ [-w] ไม่พบการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายในกลุ่มคำที่ทดสอบ แต่จะพบการแปรของเสียงพยัญชนะต้นและวรรณยุกต์ และการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายในแต่ละมาตราไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่สามารถจัดกลุ่มการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายได้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 กลุ่มเสียงระเบิด ได้แก่ [-k], [-t], และ [-b] กลุ่มที่ 2 กลุ่มเสียงนาสิก ได้แก่ [-m], [-n], และ [-ŋ] ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 การแปรของเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยสำหรับผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

แบบที่ 2 ไม่ออกเสียงเสียงพยัญชนะท้ายมี 4 แบบ คือ ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย เปลี่ยนเสียงสระเสียงสั้นให้เป็นสระเสียงยาว ออกเสียงเป็นคำอื่น และออกเสียงเป็น 2 พยางค์

2. ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย สำหรับผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้กลยุทธ์ศาสตร์ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $E_1/E_2 = 90.54/90.66$ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนอ่านออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทย สำหรับผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ผู้สอนต้องมีความรู้เบื้องต้นด้านศาสตร์ และศึกษาความแตกต่างระหว่างภาษามลายูถิ่นปาตานีและภาษาไทยให้เข้าใจ จึงจะนำแบบฝึกไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ผู้สอนควรศึกษาปัญหาการอ่านออกเสียงของผู้เรียนก่อนการใช้แบบฝึก เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ปัญหาและเลือกตัวอย่างในการฝึกได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. ผู้สอนควรสร้างความตระหนักในการออกเสียงภาษาไทยให้ผู้ต้องแก่ผู้เรียน และให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติซ้ำ ๆ อย่างสม่ำเสมอจนเกิดความชำนาญ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการออกเสียงภาษาไทยของผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อจะได้ทราบปัญหาและแนวทางแก้ไขแก่ผู้เรียนในรายอื่น ๆ ต่อไป

2. ควรศึกษาเรื่องการแปรของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในการพูดหรือการอ่านภาษาไทยของผู้ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเพื่อจะได้ทราบการแปรของเสียงทั้งระบบและใช้วางแผนเพื่อแก้ปัญหาต่อไป

3. ควรศึกษาเรื่องการสร้างแบบฝึกการออกเสียงคำไทยของผู้ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

รายการอ้างอิง

กองเทพ เคลือบพนิชกุล. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

กามารุดดิน อีสายะ. (2553). การใช้ระบบเขียนอักษรยาวีในภาษามลายูปาตานี: ความท้าทายต่อสังคมมลายูในภาวะวิกฤตทางภาษา. วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ, 6(1), 99-136.

จันทน์ กัณโฑ. (2554). การออกเสียงพยัญชนะท้าย st, ts, และ s ไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจนของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ห้อง TI 101 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ. ชลบุรี: วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ.

จิระประภา บุญพรหม. (2553). ผลของการเสริมกลยุทธ์ศาสตร์ทางแก้ต่อพัฒนาการในการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ภาษาฝรั่งเศสของนักศึกษาไทย. วารสารมนุษยศาสตร์สาร, 11(2), 25-40.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 5(1), 7-20.

ธฤตถน สุวรรณรักษ์. (2549). การพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพุทธบูชา. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การมัธยม) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธีราภรณ์ พลอยเล็ก. (2555). การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (2551). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.

วรรณนิทัศน์, 8, 143-159.

นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (2556). ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ: แนวทางการจัดการเรียนการสอนระดับพื้นฐาน.

วรรณนิทัศน์, 13, 213-235.

นิย๊ะ จาหลง. (2560). การออกเสียงภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทยที่พูดภาษามลายูถิ่นปาตานีเป็นภาษาแม่.

วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 13(1), 103-133.

พิกรี บิดิง, บันลือ ถิ่นพังงา, และศิริรัตน์ สินประจักษ์ผล. (2556). ผลของวิธีการอ่านซ้ำต่อทักษะการอ่านคล่องที่มีต่อ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสาร AL-NUR บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอิสลามยะลา, 8(15), 89-96.

- เรชา ชูสุวรรณ. (2552). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดนราธิวาส โดยใช้การจัดการความรู้. กรุงเทพฯ: ศูนย์ปฏิบัติการการศึกษาจังหวัดชายแดนภาคใต้ สำนักประสานงานบูรณาการการศึกษาจังหวัดชายแดนภาคใต้ กระทรวงศึกษาธิการ.
- ลู เซิน. (2555). การพัฒนารูปแบบการสอนออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน. วารสารการบริหารและพัฒนา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 4(1), 122-142.
- วุฒิ กิม อ้วนห์. (2553). การสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามใต้. สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริรัตน์ ชูพันธ์ อรรถพลพิพัฒน์. (2560). การออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์. วารสารมนุษยศาสตร์, 24(1), 222-250.
- สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์. (2548). การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย
- สมศักดิ์ ทองช่วย. (2561). พระราชดำรัส เกี่ยวกับภาษาไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ 8 มกราคม 2561, จาก http://www.mwit.ac.th/~saktong/king_thai.html
- สภานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. (2539). สภานุกรมไทยสำหรับเยาวชน เล่ม 18 โครงการสภานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- สุภา วัชรสุขุม. (2555). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2561, จาก <http://wb.yru.ac.th/bitstream/yr/182/1/>.
- หวิ้นห์ วัน ฟุก. (2546). การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน. ปริญญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อมรรัตน์ เทพำปนาท. (2548). วันภาษาไทย 29 กรกฎาคม 2548. สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มกราคม 2561, จาก <http://education.sanook.com/news>.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2532). คำจำกัดความศัพท์ในภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก. (2556). รายงานการวิจัยการสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน: กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยการทองเทียวและการอาชีวศึกษาพิเศษมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์.
- Williams, G. (2535). *Thai Pronunciation of English*. ภาษาและภาษาศาสตร์, 11(1), 83-94.